

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové

a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **T. N. H. H.**
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Ing. Duy Le Duc
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2018, č. j. MV-49373-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2018, č. j. MV-49373-4/SO-2018 (dále jen „napadené

rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 21. 3. 2018, č. j. OAM-8173-27/PP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu tím, že účelově uzavřela manželství s občanem České republiky.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že má na území České republiky vytvořeno veškeré rodinné, sociální a kulturní zázemí a její nucený návrat by byl nenahraditelnou újmou. Na území České republiky pobývá ve společné domácnosti se svým manželem, státním občanem České republiky. Pokud by musela opustit Českou republiku, představovalo by to významný zásah do jejího života a života jejího manžela; žalobkyně by musela vynaložit nemalé finanční prostředky na vycestování a pobyt v domovském státě, přestože tomu tak nutně nemusí být. Manžel žalobkyně si na přítomnost manželky již zvykl, plánují společnou budoucnost, pro žalobkyni vytvořil zázemí k životu a očekává, že spolu vybudují společný život. Tyto skutečnosti žalobkyně uvedla v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku.
3. Žalobkyně dále obecně namítla, že žalovaná porušila povinnosti odvolacího správního orgánu, neboť napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a je v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí je dále v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Pochybení žalované žalobkyně shledává v tom, že téměř nevypořádala její odvolací námitky, kterými se zabývala pouze minimálně nebo vůbec, přičemž jim nevěnovala valnou pozornost. Žalobkyni tak nezbyvá než uplatnit totožné námitky jako v podaném odvolání a rozšířit je o nedostatek přezkumné činnosti žalované. Žalobkyně v té souvislosti odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130.
4. Žalobkyně dále s odkazem na § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvedla, že v řízení byly doloženy veškeré podklady, které prokazují vztah mezi ní a jejím manželem. Pokud jde o pochybnosti spočívající v nesrovnalosti výsledků žalobkyně a jejího manžela, jedná se o selektivní postup ministerstva, který nelze akceptovat, přičemž jsou zde další skutečnosti, kterými se měly ministerstvo a žalovaná zabývat.
5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, prvostupňového rozhodnutí a spisového materiálu. Uvedla, že v rámci odvolacího řízení postupovala zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádného opravného prostředku a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu

byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

7. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 29. 5. 2017 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro rodinné příslušníky občanů EU. K žádosti přiložila mimo jiné oddací list ze dne 13. 3. 2017 vydaný matričním úřadem Úřadu městské části města B. B.-s., z něhož vyplývá, že žalobkyně uzavřela dne X ve Vietnamu manželství s panem M. H., narozeným X (součástí spisu je výpis z centrální evidence obyvatel, z něhož vyplývá, že je manžel žalobkyně občanem České republiky).
9. Z opatření Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „odbor cizinecké policie“), ze dne 23. 6. 2017, č. j. KRPS-198592-1/ČJ-2017-010030, vyplývá, že odbor cizinecké policie provedl dne 22. 6. 2017 místní šetření na adrese hlášeného pobytu žalobkyně.
10. Dne 16. 10. 2017 provedlo ministerstvo výsledky žalobkyně a jejího manžela. Podle protokolu ze dne 18. 10. 2017, č. j. OAM-08173/PP-2017-24, se žalobkyně uvedeného dne seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž uvedla, že se k nim nechce vyjádřit a nenavrhuje jejich doplnění.
11. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo žádost žalobkyně podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítlo, přičemž toto rozhodnutí odůvodnilo tím, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu (prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 3. 4. 2018). Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 11. 4. 2018 odvolání, které k výzvě ministerstva podáním ze dne 18. 4. 2018 doplnila. Žalovaná odvolání napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 6. 6. 2018).

Posouzení žalobních bodů

12. Podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely zákona o pobytu cizinců rozumí jeho manžel.
13. Podle § 87e odst. 1 věty druhé písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

15. Soud předně podotýká, že námitku nesouladu napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců nepovažuje za úplný samostatný žalobní bod, neboť pro jeho řádné vymezení nestačí toliko obecné odkazy na zákonná ustanovení bez uvedení souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud ji proto vypořádal pouze v souvislosti se žalobkyní uplatněnými skutkovými důvody žaloby. Za samostatný žalobní bod nebylo možno považovat ani zcela obecný odkaz žalobkyně na „*uplatněné odvolací námitky*“, neboť ani pouhé převzetí odvolání do textu žaloby bez vztažení těchto výtek k napadenému rozhodnutí nelze považovat za korektně vymezený žalobní bod (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2017, č. j. 45 Af 3/2015-79). Tím spíše to platí v případě žalobkyně, která pouze odkázala na námitky obsažené v odvolání, aniž by je směřovala vůči napadenému rozhodnutí či uvedla, které odvolací námitky má vůbec na mysli.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaná téměř nevypořádala její odvolací námitky, kterými se zabývala pouze minimálně nebo vůbec, přičemž jim nevěnovala valnou pozornost. Žalobkyně v odvolání a jeho doplnění namítla rozpor prvostupňového rozhodnutí s § 2, § 3 a § 4 odst. 4, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Konkrétně pak uvedla, že pobytovou kontrolou bylo prokázáno, že se žalobkyně a její manžel zdržují na adrese jejího pobytu; důvod, proč měl v době pobytové kontroly klíče pouze jeden z manželů, vysvětlil manžel žalobkyně; výpověď žalobkyně, že před cestou do Vietnamu manžel patrně znal termín svatby, a výpověď manžela, že před cestou do Vietnamu znal termín svatby, nejsou v rozporu; údajné rozpory nepokládá žalobkyně za rozhodující; v době svatby na úřadě měla žalobkyně bílé šaty a při oslavě měla tradiční národní kroj; skutečnosti uvedené o posledním dni před výslechem nepokládá žalobkyně za potvrzení účelovosti; některé skutečnosti si žalobkyně a manžel nevybavili stejně. Žalobkyně dále v odvolání zpochybnila existenci tzv. negativních indikativních kritérií podle sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“) ze dne 2. 7. 2009, KOM(2009) 313 v konečném znění (dále jen „sdělení Komise“); žalobkyně s manželem i jejich rodiny se znají několik let; manželé vědí o sobě důležité informace a osobní údaje; mluví spolu česky a vietnamsky, a to na dobré komunikační úrovni, neboť manžel má stejný původ; nebyl předložen či uveden důkaz o peněžní částce či daru; manželé v minulosti neuzavřeli účelový sňatek; nenastal rozvoj rodinného života pouze tehdy, kdy byl udělen příkaz k vyhoštění a žalobkyně a její manžel neuvažují o rozvodu. Žalobkyně dále namítla, že prvostupňovým rozhodnutím bylo zasaženo do jejich soukromého a rodinného života, přičemž se ministerstvo dostatečně nezabývalo rozpory ve výpovědích; ty neprokazují skutečnost, že spolu manželé nežijí a nevedou společnou domácnost; prvostupňové rozhodnutí je nesprávné a nepřezkoumatelné a nedostatečně odůvodněné, neboť odůvodnění je postaveno na výpovědích vytržených z kontextu; byly vyzdvihovány skutečnosti, které ministerstvo považovalo za důvodné k zamítnutí žádosti; správní orgán měl aktuálně zhodnotit rodinnou situaci a opakovaně provést pobytovou kontrolu, provést opakovaný výslech a zaměřit se na aktuální stav.
17. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula dosavadní průběh řízení a obsah odvolání. Dále mimo jiné uvedla, že sdělení Komise obsahuje demonstrativní výčet indikativních kritérií poukazujících na možný úmysl zneužití práva a že v případě žalobkyně byla některá z nich částečně či zcela naplněna. Podle žalované je při porovnání

výslechů žalobkyně a jejího manžela evidentní, že se neshodli v řadě zásadních otázek týkajících se jejich vztahu a soužití. Žalovaná uvedla, že nejpodstatnější rozpory ve výpovědích se týkaly okolností seznámení, plánování uzavření svatby, průběhu svatebního dne, společného soužití na území (způsobu společného trávení dne před konáním výslechu). Dále dostatečně podrobně vysvětlila, proč rovněž ona v těchto aspektech výpovědi žalobkyně a jejího manžela shledává rozpory. Rozpory ve výpovědích se podle žalované týkaly zásadních otázek vztahu žalobkyně a jejího manžela. Podle žalované to podporuje závěry ministerstva o účelovosti uzavření manželství a vzbuzuje pochybnosti o tom, zda žalobkyně a její manžel sdílejí společnou domácnost, a to bez ohledu na to, že se ve výpovědích žalobkyně a její manžel rovněž shodovali. Podle žalované tak byla aplikace § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců důvodná. Skutkový stav byl podle ní zjištěn dostatečným způsobem a prvostupňové rozhodnutí je přezkoumatelné, přičemž výrok a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaná shledala v souladu s § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Podle žalované nedošlo ani k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Uvedla rovněž, proč podle jejího názoru není zamítnutí žádosti žalobkyně nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života.

18. Soud k tomu uvádí, že nevypořádání odvolacích námitek může za určitých okolností způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí odvolacího orgánu pro nedostatek důvodů. Na druhou stranu není možné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se odvolací správní orgán podstatou odvolací námítky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci odvolatele za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, v jejichž případě skutečně nelze pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Ústavní soud k tomu v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, uvedl: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Správní orgány tak nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek neobstojí. To je přitom případ odvolání žalobkyně a napadeného rozhodnutí.
19. Namítá-li tak žalobkyně, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s jejími odvolacími námitkami, nemůže jí soud dát za pravdu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu z důvodu uzavření účelového manželství nemusí být splněna veškerá tzv. negativní indikativní kritéria. Dále z něj jasně plyne, která kritéria považuje žalovaná za splněná a z jakého důvodu, tj. zejména v čem spatřuje podstatné rozpory mezi výpověďmi žalobkyně a jejího manžela, dále v jakém rozsahu prvostupňové rozhodnutí přezkoumala a že nebude podle jejího názoru nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně. Podle soudu tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, proč žalovaná nepovažovala odvolací námítka žalobkyně a její právní argumentaci za důvodné. Napadené rozhodnutí tak vyhovuje požadavkům odůvodnění podle rozsudku Nejvyššího správního

soudu č. j. 8 Afs 75/2005-130, na který žalobkyně odkázala v žalobě, a podle § 68 odst. 3 správního řádu. Soud rovněž poukazuje na to, že tento žalobní bod je velmi obecný. Není přitom úkolem soudu spekulativně za žalobkyni domýšlet, z jakých důvodů a v jakém rozsahu by mohlo být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek žalobkyně. V rozsahu žalobkyní uplatněné námitky soud nedostatečný přezkum prvostupňového rozhodnutí žalovanou neshledal, a žalobní bod je proto nedůvodný.

20. Namítá-li žalobkyně, že k možnosti přiznání postavení rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců byly v řízení doloženy veškeré podklady prokazující vztah mezi žalobkyní a jejím manželem, považuje soud tuto námitku za nepřipadnou a nesouvisející s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí. V projednávané věci totiž ministerstvo ani žalovaná nezpochybnila existenci manželství mezi žalobkyní a jejím manželem a to, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně bylo, že se dopustila obcházení zákona tím, že uzavřela účelově manželství s občanem České republiky pouze s cílem získat přechodný pobyt na území [§ 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Z toho vyplývá, že rozhodovacím důvodem prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí jinými slovy bylo, že žalobkyně pouze předstírala (srov. Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2016, č. j. 46 A 2/2015-46), že manželství s jejím manželem představuje skutečné rodinné společenství muže a ženy, avšak ve skutečnosti rodinný život mezi manželi neexistuje. Tento žalobní bod není důvodný.
21. Dále žalobkyně namítá, že nesrovnalosti výsledků žalobkyně a jejího manžela jsou dány selektivním postupem ministerstva, který nelze akceptovat, přičemž jsou zde další skutečnosti, kterými se měly ministerstvo a žalovaná zabývat. Soud poukazuje na skutečnost, že rovněž tento žalobní bod byl žalobkyní formulován zcela obecně. Míra precizace žalobních bodů přitom předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. V míře obecnosti, se kterou žalobkyně tento žalobní bod formulovala, soud přitom žádnou vadu napadeného rozhodnutí neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. bod 17 odůvodnění tohoto rozsudku) vyplývá, která tzv. indikativní kritéria poukazující na možný úmysl zneužití práva byla podle žalované v případě žalobkyně splněna, že není rozhodné, že byla shledána existence pouze některých z nich, dále v čem se žalobkyně a její manžel ve svých výpovědích konkrétně neshodly a proč žalovaná považuje tyto rozpory za významné. Žalovaná tak přezkoumatelným způsobem představila výčet důvodů pro zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu, který podle soudu bez dalšího nelze za selektivní považovat.
22. Důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnosti, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat přechodný pobyt na území, leželo na ministerstvu a žalované. Na druhou stranu tato okolnost nijak nezavazuje žalobkyni důkazní povinnosti. Předcházející správní řízení mělo povahu řízení o žádosti, a žalobkyně měla tak povinnost poskytnout ministerstvu a žalované při opatřování podkladů rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost (srov. § 50 odst. 2 správního řádu). Žalobkyně měla možnost v předcházejícím správním řízení prokázat, že manželství se svým manželem neuzavřela pouze za účelem

získání přechodného pobytu, tj. že s manželem tvoří skutečné rodinné společenství, za tím účelem předložit příslušné důkazní prostředky a závěry žalované vyvrátit. To však žalobkyně neučinila. Naopak byla doposud v tomto ohledu pasivní, což se mimo jiné projevilo v tom, že nenavrhla doplnění podkladů rozhodnutí po seznámení se s podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně dále nepředložila žádné důkazní prostředky, kterými by se snažila závěry ministerstva o účelovosti jejího manželství vyvrátit (například předložením fotografií svatebních šatů), ani společně s odvoláním. Pro posouzení tohoto žalobního bodu není bez významu ani to, že žalobkyně se v odvolání omezuje zpravidla na pouhé popření závěrů ministerstva obsažených v prvostupňovém rozhodnutí, aniž by vůbec tvrdila další skutečnosti prokazující opak, tj. reálnost rodinného života mezi ní a jejím manželem. Důkazní prostředky pak nenavrhla ani v žalobě, ačkoliv tvrdí, že jsou zde další skutečnosti, kterými se měly ministerstvo a žalovaná zabývat. Ani tyto skutečnosti však žádným způsobem nekonkretizuje a ani neprokazuje. Obecná tvrzení žalobkyně jako například, že si manžel žalobkyně na její přítomnost „již zvykl“, nemohou závěry žalobkyně popřít. Žalobní bod je proto nedůvodný.

23. Soud jako důvodnou neshledal ani námitku žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, tj. s ustanovením upravujícím pravidla pro posuzování dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Podle soudu totiž § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nepředpokládá posuzování přiměřenosti zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Ačkoliv si je soud vědom té části judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska hodnocení dopadů na práva podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i v řízeních o žádostech cizinců o udělení povolení k pobytu i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví, v projednávané věci není aplikace tohoto pravidla vůbec na místě. Žalobkyně totiž zásah do jejího rodinného života namítá pouze z důvodu vztahu se svým manželem. Podle soudu se však v případě zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu z důvodu účelového uzavření manželství dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života manželů nezkoumá. Účelové manželství je totiž takové, které bylo uzavřeno *vylučně* za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt (bod 28 odůvodnění směrnice č. 2004/38/ES). Cizinec v takovém případě pouze předstírá (srov. Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2016, č. j. 46 A 2/2015-46), že manželství skutečně představuje rodinné společenství muže a ženy, avšak ve skutečnosti rodinný život mezi manželi neexistuje. Neexistence rodinného života mezi nimi je proto implicitní podmínkou zamítnutí žádosti z důvodu účelového uzavření manželství. To pak znamená, že pokud mezi manželi rodinný život existuje, není možné žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnout podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Aplikace § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak neměla v projednávané věci místo. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované

nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu